

Останній контракт

КУПИТИ

Київський «авторитет» наймає двох професійних убивць — Антона й Віту — виконати замовлення на ліквідацію непоступливого бізнесмена у Сполучених Штатах. Пара майстерно «розв'язує» проблему, однак лише імітує загибель товстосума. Коли замовники-мафіозі дізнаються про це, професійні «мисливці» самі опиняються в ролі дичини, на яку полюють. Застосовуючи всю свою винахідливість, кмітливість і зухвалість, головні герої розправляються із переслідувачами, але й самі зазнають утрат... Для шанувальників детективного жанру.

КОКОТЮХА

АНДРІЙ

ОСТАННИЙ КОНТРАКТ

© Видавництво "НК-Богдан"

www.bohdan-books.com

ISBN 978-966-10-7870-2

Серія «Детективна агенція ВО»

Андрій Кокотюха

ОСТАННІЙ КОНТРАКТ

Кримінальний роман

Я уявляю собі ситуацію, коли сиджу, сам чи разом із іншими, біля вогнища. Готовий до пострілу карабін, як завжди, лежить праворуч. І я зауважую два ока, які дивляться на мене з кущів. Якщо я переконаний, що це ворог, мені слід або рятуватися, або вбити його. І якщо я хочу знищити ворога, мені потрібно цілитися непомітно.

Карл Май. «Прокляття золота»

Одеса. Червень

1

— Не зайнято, мужчина?

Антон кивнув на знак згоди, і блондинка вместила навпроти нього за столиком.

— Нудьгуєте, молодий чоловіче? — на відповідь вона не чекала хоча б тому, що знала її наперед. — Вечір теплий. Але задушний. Вип'ємо холодного шампанського?

Офіціант, схожий статурою на штангіста, виріс біля столика майже одночасно з новою відвідувачкою. Він чув її слова і запитально глипнув на Антона. Той кивнув, й атлет ніби випарувався.

Вечір був справді задушним навіть для Одеси.

У такий час набережна повна народу. А нині, коли Крим закритий, відпочивальники запрудили її щільно. Парами, групами чи наодинці курортники неквапом тинялися туди-сюди без певної мети, просто насолоджуючись власними лінощами й при цьому не маючи змоги побути десь на самоті. Тут не було місця офіційним костюмам та діловим робочим сукням. Кожен запросто гуляв у шортах, футболці й капцях, а були й такі, хто не комплексував із приводу плавок та сорочки на голе тіло.

В цьому — секрет та приваблива сила нічної набережної. Вдягнутий так відпочивальник почувався наче вдома серед пальм, рухливих різнокольорових закличних вогників кафе, барів, ресторанів і казино, гарних жінок. Поряд — море, що іскриться планктоном, обличчя пестить приємна прохолода, котру приносить подих вітру, а слух тішить спокійне шурхотіння прибою. І ти серед усього цього раю з рекламних проспектів про красиве життя — свій...

Нехай ілюзія, нехай лише на кілька вечорів, але все довкола — твоє.

Місто гостей, на частинку якого потай претендує кожен чи кожна. І всі вони морально готові витратити тут гроші, як удома.

Не озираючись. Упевнено. Не думаючи про завтра.

Уздовж набережної суцільним рядом тягнулися відкриті кафешки. Вільних столиків ставало тим менше, чим упевненіше вступала у свої права ніч. Самотній чоловік за столиком — у більшості випадків рибалка, а в його своєрідній риболовлі функцію наживки виконує він сам. Ніхто не дивується, якщо місце поряд скоро виявиться зайнятим. Кльов подібного ґатунку на цій набережній завжди чудовий.

— Сигареткою пригостите? — білявка закинула ногу на ногу, невідомо навіщо обсмикнула край спіднички, котра ледве сягала середини красивого засмаглого стегна.

Антон підсунув до неї пачку «Мальборо». Блондинка затиснула фільтр пухкими губами, й він, трохи підвівшись, підніс їй вогник запальнички.

— Давно приїхали?

— Сьогодні вдень, — він теж закурив.

— Надовго?

— Як пощастить... Якщо не нудьгуватиму і якщо не зіпсується погода ...

— Ну-у, з погодою вам уже пощастило. А стосовно нудьги...

Атлет приніс запітнілу пляшку шампанського і дві шестигранні склянки зі товстого скла. Поставивши усе на столик, офіціант знову випарувався. Антон заходився біля пляшки. Стрельнув корок, золотистий напій запінився у склянках.

— Антон.

— Віта.

Глухий стук скла об скло. Холодне шампанське справді освіжало.

— Віта — це Вікторія?

— Ні. Вікторія — це Вікторія, перемога. А Віта — це Віта. Життя.

— І як життя, Віто? — Антон усміхнувся.

— По-всякому. Як у всіх...

Антон долив їй і собі та вмостився зручніше, відкинувшись на спинку пластмасового напівкрісла. Співбесідницю він слухав одним вухом, очі бігали довкола, старанно вишукуючи підозрілих. Усе наче

спокійно. Нібито. Схоже на те. Ними ніхто не цікавиться. Хотілося б вірити.

Теревенячи ні про що, вони допили пляшку. А нічне життя лише починалось, і воно згасне з першими променями сонця.

— Ти сьогодні купався? — вони непомітно перейшли на «ти».

— Так, занурювався кілька разів...

— Нічне море — це казка. Любиш купатися при місяці?

— Як русалки?

— Одну русалку я можу тобі показати. Ходімо?

Вони вийшли з-за столика й рушили в бік моря. До них нікому не було жодного діла. Подібних парочок за ніч народжується кілька десятків, якщо не сотень. Місто запланованих випадкових знайомств.

Вогні набережної залишилися позаду. Під ногами зашурхотіла галька. Віта скинула туфлі, й п'ятки швидко звикли до прохолоди пляжного килима. Вони нашттовхнулися на тапчан, сіли, не змовляючись, так, щоби прохолода моря освіжала їхні обличчя. Антон обійняв супутницю за плечі, знайшов її уста своїми губами. Поцілунок вийшов міцним і коротким.

— Привіт! — хоча навколо нікого не було, Віта говорила напівголосно.

— Привіт! — відповів Антон. — Як ти?

— Нормально. Проблем не було, дзвінка виявилось справді досить. Я на легальному становищі.

— Клієнти траплялися?

— Якщо ти хочеш ревнувати, то тільки до своїх таблеток. Він роздягається, випиває романтичний келих шампусика і вирубується до ранку. А вранці я розхвалюю його чоловічі спроможності. Жеребчик просить вибачення за те, що перебрав. Як ти й казав, — Віта чмокнула його в щоку. — Купатися будемо?

— Не зараз, — голос Антона посерйознішав. — Давай до справи.

— О'кей, — Віта діловито відсторонилася від нього, поклала ногу на ногу й відкинулася назад, спершись руками на лежак. — Він мешкає в «Аркаді», зайняв усе крило на п'ятому поверсі, праве.

— У нього стільки людей?

— Ні, просто він оплатив усі номери в цьому крилі. З ним прилетіло не менше десятка тупомордих, хтось із них увесь час стовбичить біля

чергової на поверсі. Мало не документи перевіряє, натуральний тобі КПП, — вона не говорила, а немов рапортувала. — З номера виходить рідко, рано виїздить у справах, повертається години за три-чотири — і до наступного ранку носа назовні не потикає. Від виходу до машини проходить у щільному кільці охорони і дуже швидко, тож не можна точно прицілитися. До того ж зручної позиції практично нема. Їжу йомуносять із ресторану в номер. Дівчаток для обслуговування найняли постійних, на весь час перебування. Ті місця, куди він їздить, теж глухі. Бесіди відбуваються переважно в закритому приміщенні або у таких місцях, куди нам не дістати. Плавати їздить кудись у басейн, знову ж таки закритий. От і підступись... Умови задачі — місія неможлива.

Антон глибоко вдихнув.

— Цікаво, якщо море таке брудне, як пишуть, наскільки корисне хвалене морське повітря?

— Він сюди не повітрям дихати приїхав, а справами займатися. Ми теж.

— Ось і я про це. Як не крути, ми дихаємо гидотою, де б не були. Ідей є?

— Повітря все одно чистішим не буде... Хоча ідей поки нема.

— Давай народжувати їх. Тут якщо не повітря чистіше, то прохолодніше і думається легше.

Обоє закурили. Розмова на них чекала довга. Щонайменше до ранку.

2

На балконі останнього поверху готелю «Аркада» стояла людина, про яку говорили на пляжі Антон з Вітою.

Шовкове кімоно з величезним червоним драконом на спині. Під шовком вгадувалося могутнє тіло. Сильні волохаті руки міцно стискали балконні бильця. Він стояв і слухав тріскотіння цикад.

Звали чоловіка в кімоно Реваз Кіпіані. Усю його біографію добре знали в Головному управлінні кримінальної поліції. Там також знали, де в даний момент перебуває ватажок однієї з найпотужніших «кавказьких» злочинних груп держави, з якою метою він приїхав до

Одеси та з ким веде переговори. І ще знали, кому й скільки він платить в уряді й апараті МВС, щоби жити спокійно.

Витурити Кіпіані за межі України давно вже стало неможливим. Він офіційно одружився з такою собі Галиною Іванченко і прийняв українське громадянство. Тепер його половина, що «проходила» раніше як Галка Стольник, одна з найвідоміших київських центрових, облишила небезпечну професію і покійно господарювала в домі чоловіка. Як переважна більшість професійних повій, вона відкрила і почала активно розвивати в собі здібності доброї хазяйки. Свого таки досягла — всім забезпечена без особливого «напрягу». Чоловік, до речі, не так часто бував удома. Справи, бізнес, різна морока... Він знав, що його постійно пасуть, а спостерігачі змирилися з тим, що коли Рєвазові справді буде треба, він зникне з поля їхнього зору. З цим вони поки нічого не могли вдіяти.

— Батоно Рєваз...

— Ну? — Кіпіані не повернувся на голос.

— Я перевірів. Чутки підтвердилися.

Гіві Чехідзе підійшов нечутно і тепер стояв поряд. Кіпіані довіряв Гіві. Його ніколи не цікавило, як він отримує та перевіряє інформацію. За це Чехідзе платять, і добре платять. Рєваз звик до того, що його помічник відповідає за свої слова. І раз він щось стверджує, значить, усе правда, хочеться цього комусь чи ні.

— Скільки їх, хто вони, де вони, на коли призначено акцію?

— Ви ображаєте мене, батоно Рєваз. Я сам хотів би знати відповідь хоча б на одне з цих запитань. А якщо можна було б відповісти на всі, то замість мене говорили б ці шакали. Скільки б їх не було, — він помовчав. — Можу лишень дотумкати, хто їх найняв...

— Е-е, без тебе знаю! — відмахнувся Кіпіані.

Не тільки йому потрібний був власний розважальний центр у Одесі. Зараз він вів переговори і пропонував величезну суму відкупного, котра на сто тисяч обганяла пропозицію основного конкурента — чеченця Багірова, за яким тягнувся російський слід. Кіпіані не жмикрутився. Навіть згоджувався поступитися частиною своєї київської території, знаючи напевне, що одеська справа однозначно окупить себе, якщо він домовиться з місцевими про нейтралітет, і тоді обійдеться без зайвої війни. Багіров кілька разів пропонував

конкурентові зовсім відступитися, Кіпіані вперся рогом і вирішив іти до кінця. За даними Кіпіані, чеченські групи знову активно розробляють відповідні органи. Переговори тривали нормально, він поки був задоволений. А чеченець втрачав обережність, із його боку вже реально погрожували. Грузин знав, що відкрита війна, з неодмінною тепер, коли йде війна й повно зброї на руках, стріляниною, не вигідна насамперед чеченцям. Багіров попри все готовий був удатися до крайнощів, і внутрішньо Кіпіані до цього підготувався.

— Навіть якщо вони тут, це нічого не змінить. Вас їм не дістати, батано. Зуби ламають.

Кіпіані пошкрябав короткими пальцями волохаті груди.

— Чому ти, дорогий, постійно говориш «вони»?

— Не думаю, щоби Багіров не поважав вас настільки, аби найняти тільки одну людину. І ще: я справді все добре, звичайно, наскільки міг, перевірів. Є якась група... Хто вони, скільки їх — ніхто не знає. Працюють на замовлення, самі собі господарі. Якщо їх наймемо ми, будуть працювати — з тим самим успіхом — на нас, — Чехідзе помовчав, потім додав: — Їх вважають одними з кращих.

— Людей Багірова у місті нема?

— Поки що — ні. Ви ж знаєте, Шар сам не бажає мати справу з цим шакалом. Тож тільки-но ним запахне, нам дадуть знати.

Кіпіані хотілося випити, але не розслаблятися під час ділової операції було золотим правилом не лише його, а й усіх, хто на нього працював.

— Якщо нічого вдіяти не можна — будемо чекати. Все одно виринуть.

Думати й спати задушної ночі майже неможливо.

3

Світанок настав непомітно.

Здавалося, сонце вигулькнуло з води. Із першими його променями почали гаснути вогники набережної. Ще трохи — і можна побачити сліди нічного життя курортного міста. Заметушилися пляжні бомжі, мисливці за порожньою склотарою, недоїденими шашликами, а якщо

пощастить — то й за потопельниками, любителями п'яного нічного купання. Їх можна роздягти, речі знадобляться...

Антон позіхнув.

— Пішли купнемося. Заслужили.

Віта смачно потягнулася.

— Якщо ця ідея не спрацює... Але іншого виходу не бачу.

— Спрацює, — Антон був упевнений в ідеальності їхнього плану. Завжди був певен у такому. — Боюся тільки, що він закінчить свої справи й відвалить раніше, ніж ми візьмемося за нього.

— Сьогодні — навряд. А починаючи від завтра, нікуди не дінеться, — Віта стягнула сукню через голову, залишившись тільки у вузьких чорних трусиках. — Купатися й спати.

Вона упевнено увійшла в ранкову прохолоду води і, сильними гребками розтинаючи хвилі, що бігли назустріч, почала віддалятися від берега. Відпливши на чималу відстань, перекинулася на спину й віддала себе хвилям. Антон, примружившись, дивився на неї. Усе вона робить упевнено. І все у неї виходить.

Саме Віта придумала історію дурненької наївної дамочки, котра зв'язалася з покидьками. Тепер у них *проблеми*. А дівчинка не хоче страждати через усяких «козлів». Їй треба на кілька тижнів загубитися тут, серед таких, як сама, де знайти її буде важко. І легенда «проканала», підкріплена рекомендаціями київських авторитетних друзів.

Рекомендації організував замовник.

Тут, на місці, на Віту особливої уваги не звернули. Хіба мало шлюшок, коханці яких крупно влетіли і яким треба відлежатися! Їй навіть дозволили тимчасово підпрацьовувати на чужій території, щоправда, з умовою не перехоплювати клієнтури в місцевих і, само собою, віддавати процент. Зате з голоду не помре, все по-чесному. Ну, а до спілкування з неодмінними клієнтами Віта підготувалася. Використавши їх як потенційні джерела інформації, вона пускала в хід власну принадливість, щоб відволікти увагу, потім — снодійні таблетки.

Артистка.

Вона з води помахала Антону, він махнув у відповідь і теж почав роздягатися. Море охоче прийняло в обійми ще одного купальника.

Сцена була настільки по-кіношному ефектною, що увагу звернув би будь-хто, не кажучи вже про Реваза Кіпіані. Адже справжній грузин не може не зупинитися, коли бачить гарну жінку.

Він у супроводі незмінних охоронців саме спускався з готельного ганку. Гурт навіть був уже напівдорозі до його джипа, коли побачили, як ожив рекламний ролик. Прямо на них мчав мотоцикл — красень «Харлей».

Зупинився, завищали колеса й асфальт.

Водій скинув шолом, довге чорне волосся висипалося з-під нього і розлетілося по плечах. Жінка за кермом виглядала ефектно. Довгі ноги взуті в ковбойські чоботи, їх підбори сягали асфальту. Джинси в обтяжку підкреслювали їхню стрункість та сексуальність. Хоча на вулиці й трималася спека, на мотоциклістці була легенька коричнева шкірянка, під нею — біла футболка, котра обтягує — Кіпіані не бачив обрисів, але відчував це, чорт забирай! — пружні груди. Обличчя прикривали чорні окуляри. Ніхто довкола спочатку не звернув уваги на те, що вона не заглушила мотор.

— Вах! Картинка! — почув Кіпіані над вухом. Це хтось із охоронців не стримав цілком зрозумілого захвату.

А мотоциклістка тим часом спокійно витягнула з-під куртки револьвер і спрямувала його в бік Кіпіані.

Точно як у американському кіно. Чи в італійському, про мафію.

Більше ніхто нічого не бачив, бо вдарили постріли, заверещала якась жінка, батоно Вахтанг відчув сильний поштовх — і наступної секунди лежав на асфальті, під двома громилами. Інші знайшли сховок за найближчими автомобілями. Він почув ревіння мотоциклетного двигуна, котре стрімко віддалялося. Гримнуло ще кілька пострілів, і в розпеченому повітрі зависнув загальний гармидер переляканого натовпу.

Громили допомогли господареві підвестися. В одного з них із передпліччя струменіла кров.

— Чого бігаєте?! Чого кричите!? — горлав грузинською наспілий Чехідзе.

Мотоциклістка зникла. Один з охоронців підібрав зброю, що кинула дівчина. «Кольт-пітон», з вигляду новенький. Побачивши, що прибула поліція, громили поквапливо заховали свою зброю. Навіщо зараз дражнити собак? Глипнувши на «кольт», Реваз Кіпіані нарешті усвідомив, що кілька хвилин тому ця штука могла його вбити, що стріляли саме в нього і він дивом залишився живим.

Чи надовго?

5

Антон піднявся на останній поверх готелю «Аркада» вранці наступного дня. Коротко стрижений мордань, який розташувався на стільці біля порт'є, відволікся від порножурналу.

— Тебе каго нада?

— Поліція. Карний розшук, — Антон, не зупиняючись, махнув посвідченням.

— Е-е, стій! — охоронець рвучко підвівся й одним стрибком наздогнав Антона, схопив його за плече. — Куди погнав?

— А в чому проблема? — представник влади у такій ситуації повинен бути спокійним, і Антон спокійний. — Ви, власне, хто?

Охоронець вагався. Хазяїну радили поки що не виходити з номера, поліцейські були кілька разів, тож у принципі нічого дивного. Ще й цей припхався зранку...

— Документ покажи.

За якість свого посвідчення Антон теж був спокійний. Витримає будь-яку перевірку. Мордань простягнув руку, але, зустрівшись із поглядом офіцера поліції, обмежився тим, що акуратно роздивився документ з його рук.

— А ваші документи? — своєю чергою запитав Антон.

— В номере... Я пражіваю...

— Вами займемося пізніше. Мені потрібен громадянин Кіпіані.

Охоронцеві не хотілося заводитися. Нічого цей йому не зробить, хіба владу покаже зайвий раз. Однаково переможе його влада, тож навіщо зайвий раз отримувати від поліцейської влади по морді? І він махнув рукою в бік кімнати боса.

Антон рішуче постукав у двері номера.

— Хто? — запитали зісередини.

— Поліція!

Клацнув замок, і непрошеному гостеві дозволили зайти. У номері було двоє. Такого повороту Антон не чекав, він навіть не зміг би пояснити, чому був певен, що Кіпіані зараз сам-один. Його він упізнав, бачив як на світлинах, так і здалеку, коли стежив. Другого теж упізнав. Гіві Чехідзе.

— Поліція, — повторив Антон і показав документи.

— То й що? — різко кинув Кіпіані. — Чого ходите по сто разів? Хоча тебе вперше бачу... Бандітов міне найді, бандітов!

— Саме цим і займаємося, громадянинне Кіпіані...

— Чим займаєтеся! Зальотні в місті, місцеві вам їх повинні на тарелочке піднести, понял, да? — Кіпіані кричав, розмахуючи руками за півметра від Антонового обличчя. — Їх же чіпати будуть, чужих самі вирахують, чужинців ніде не люблять! Я тобі це казати повинен? Може, я за вас усіх тут працювати мушу, да?

— Секундочку, не треба так кричати, — Антон простягнув руку в заспокійливому жесті. — Чому зальотні? Ми з вами саме хотіли...

— Бо я знаю, що найняли не місцевих! Як знаю — не твоє діло! Ви як узагалі працюєте? Ти з опергрупи? — в голосі Кіпіані зазвучали нотки підозріливості. — Чого прийшов?

Антон перевів погляд на Чехідзе.

— Ви слова не даєте сказати, громадянинне Кіпіані. Розмова в мене до вас. Бажано без свідків. Справа стосується саме всього, що ви наговорили.

Кіпіані підняв праву руку.

— Це свідок, да? Гіві — частинка мене. Від нього нема секретів.

Час, час, час...

— Я дуже ризикую, прийшовши сюди, — Антон ретельно добирав слова. — І те, що скажу, — лише для однієї пари вух. Якщо ваш друг боїться залишити вас зі мною самого, я готовий зробити ось так, — він видобув із наплічної кобури, котру приховував легкий темний вільного покрою піджак, «макарова», дістав із нього обойму і простягнув пістолет Чехідзе. — Тепер переконав, що розмова серйозна? Він же все одно про все дізнається від вас, просто я не хочу, щоби хтось заважав переговорам, — наголосив на останньому слові.

Кіпіані кивнув Гіві, й той слухняно пішов геть. Ззовні повернули ключем, вони опинилися зачиненими.

— Він відчинить нас, коли я гукану, — Кіпіані кивнув на біппер, що валявся на кріслі. — Так нам справді не заважатимуть.

Антон витер спітніле чоло.

— Пече в піджаці, а як без нього з усією цією збруєю? Можна, морду вмию, легше говорити буде?

Отримавши дозвіл, пройшов до ванної, пустив воду і хлюпнув на обличчя прохолодної води. Відпрацьваним жестом дістав з-за паска за спиною пласку «беретту», спритно приладнав саморобний глушник. Не закриваючи кран, повернувся до кімнати.

Кіпіані не встиг нічого сказати. Навіть здивуватися не встиг. Дві кулі в груди, контрольний постріл — у голову.

Клієнт перестав цікавити Антона. Він підхопив біппер, натиснув кнопку і притулився спиною до стіни біля дверей. Клацнув замок, Чехідзе пройшов уперед, Антон ногою штовхнув від себе двері, зачиняючи їх, наступний рух — Чехідзе отримав руків'ям по потилиці й сповз на підлогу. Тепер можна виходити. Антон приторочив зброю на місце, спокійно відчинив двері, голосно мовив: «До побачення!» і впевнено рушив повз охоронця. Біля ліфта не було нікого. Антон зійшов донизу, швидко перетнув хол. Пора, він затримувався. Вийшовши на вулицю, всівся у перше-ліпше таксі, сказав водієві: «Лузанівка!» і не особливо торгувався.

Невдовзі він був на околиці. Його непоказне авто з херсонськими номерами спокійно чекало на платній стоянці. Віта ще вчора поїхала поїздом, так вони домовилися.

Київ. Червень

1

— Усе правильно?

— Як завжди, — Антон закрив кришку кейса, ховаючи від очей співбесідника акуратні зелені пачки.

Брюнет в окулярах, оздоблених справжньою золотою оправою, рано почав сивіти. У нього, звісно, були ім'я та прізвище, але Антон з Вітою охрестили його Котом, хоча нічого спільного з цією твариною він не мав. Уже кілька років брюнет постачав їх роботою, знаходив

замовлення, виступав посередником, бо Антон з Вітою дотримувалися твердого правила: жодних особистих зустрічей із замовником. Спочатку вони прозвали посередника Звідником. Так шукають роботу дорогим пов'ям, котрі приймають тільки у себе вдома. Потім Антон згадав, що на жаргоні повій звідників називають «котами». Обом це слово сподобалося: коротке та містке. Кіт отримував десять відсотків од їхнього гонорару і був більш як задоволений — маленькі гонорарні суми вони навіть не обговорювали. Клас роботи вартував того.

— Багіров задоволений. Зроблено чудово. Треба було завалити й Гіві...

— За нього не заплачено, — сухо відповів Антон.

Вони бесідували на задньому сидінні Антонового «крузера». «Шкоду», котру викрали спеціально для поїздки в Одесу і на яку для повного маскування поставили херсонські номери, Антон кинув неподалік від того місця, звідки її було викрадено. Справжні номери повернув на місце. Її власник зрадіє і точно нічого не втратить.

Вони завжди розмовляли в машині. Котові призначали зустріч у центрі, він сідав у машину, й Антон довго колував, перевіряючи, чи не пасуть їх. Спочатку Кіт ображався, потім звик. Туман таємничості, котрий ця парочка напускала довкола себе, постійно викликав у замовників живий інтерес, і не було гарантій, що в разі чого їх не захочуть вистежити через Кота. Він же більш-менш на виду... Цього разу Антон зупинив машину в одному з тихих зелених дворів на Русанівці.

— Є тут один тип., — трохи помовчавши, почав Кіт.

— Ні.

— Що — «ні»?

— Типів нема. Для нас. Більше нас такі справи не цікавлять.

— Гм... А які цікавлять?

— Ніякі. Все. Це був останній раз.

— Та-ак, — збентежено протягнув Кіт. — Нічого собі... На честь чого такі заявочки? Що взагалі сталося?

— Прокол. Був витік інформації. Кіпіані знав про нас. Не про нас конкретно, але взагалі знав, що Багіров найняв виконавців тут. І чекав нас.

— Ну-у, несерйозно все це! Він у принципі мусив чекати на щось подібне, його попереджали...

— Не важливо. Нехай дрібний витік, але щілинка десь з'явилася. Розширювати її в мене бажання нема. Ми зав'язуємо.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ